

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 30.06.2015 i Oslo tingrett,

Saksnr.: 13-209415TVI-OTIR/02

Dommer: Tingrettsdommer Knut Kleppestø

Saken gjelder: Erstatning, advokatansvar

Marius Reikerås

mot

Advokat Per Danielsen
Tryg Forsikring

Advokat Per Danielsen
Advokat Knut Michael Søråas

DOM

Framstilling av saken

Marius Reikerås er født i 1972. Han utdannet seg som jurist til år 2000, og begynte deretter å praktisere som advokat. I 2006 kom han i kontakt med representanter for dykkere i Nordsjøen, som ønsket å kreve erstatning for skader påført dem i forbindelse med dykkeroppdrag særlig i 1980- og 90-årene, men også tidligere. De fleste dykkerne var organisert i Nordsjødykkeralliansen (heretter NSDA), men noen var også organisert i Offshore Dykker Union (heretter ODE). Reikerås representerte dykkerne i NSDA, og tok ut stevning mot Staten v/ Arbeids- og inkluderingsdepartementet på vegne av ca. 150 dykkere i mai 2006. Saken ble senere delt, slik at den ble ført for retten med 19 dykkere som saksøkere, med NSDA som hjelpeintervenient.

Oslo tingrett avsa dom i forhold til de 19 saksøkerne den 9.9.2008, hvoretter Staten ble frifunnet. Et påstandsgrunnlag om at menneskerettighetene var overtrådt overfor dykkerne ble avvist av retten ved kjennelse, da det ikke ble ansett mulig å få fastsettelsesdom for slike overtredelser.

Dommen ble anket til Borgarting lagmannsrett, men under saksforberedelsen for lagmannsretten mistet Reikerås sin advokatbevilling ved Advokatbevillingsnemndens vedtak av 5. mai 2009. Det ble lagt til grunn at Reikerås urettmessig hadde mottatt kr. 1.975.000 av en gammel Bergensmann som han hadde utnyttet. Nemnden fant derfor at Reikerås hadde mistet den tillit som er nødvendig for å kunne arbeide som advokat, jf. domstollovens §230 første ledd nr. 1. Reikerås gikk i juni 2009 til sak for å få vedtaket kjent ugyldig, men saken ble avvist ved Oslo tingretts kjennelse av 24.9.2010. Årsaken til avvissningen var at Reikerås, til tross for fristforelegg om å utarbeide sluttinnlegg ikke fulgte opp dette.

Oslo tingretts dom av 9.9.2008 vedrørende NSDA-dykkerne ble anket til Borgarting lagmannsrett for så vidt den var avvist, og lagmannsretten avsa den 28.1.2009 dom om å forkaste anken. Høyesterett forkastet anken den 14.4.2009, jf. Rt. 2009 s. 477. Saken ble bragt inn for Den Europeiske Menneskerettsdomstolen (EMK) av en annen advokat på vegne av dykkerne, og ved EMK's dom av 5.12.2013 ble Norge dømt for brudd på EMK art. 8. Dykkerne ble tilkjent et mindre beløp direkte av EMD, men den norske stat har senere utbetalt erstatninger til dykkerne på opp mot NOK 10 millioner til den enkelte dykker.

Da Reikerås ble slått konkurs overtok advokat Per Danielsen som prosessfullmektig for dykkerne i NSDA. Han fikk store problemer med å føre saken videre, fordi Reikerås nektet å utlevere dokumentene han hadde i saken. Dette var store dokumentmengder, bl.a. dokumenter knyttet til den enkelte dykkers situasjon.

Høyesterett avsa den 10.8.2009 dom i saken reist av ODE, hvor de dykkerne som var representert der tapte saken mot Staten. Luften gikk da ut av også NSDA sin sak, og mange trakk seg fra videre forfølgning. Det sakene som hadde vært stanset ble alle avvist fordi saksøkerne ikke betalte rettsgebyr.

En god del dykkere ønsket å følge advokat Danielsens råd om å saksøke oljeselskapene som dykkerne hadde vært ansatt i. Men stevningen Danielsen utarbeidet ble tynn fordi han ikke fikk dokumenter fra Reikerås, og saken ble derfor avvist pga. manglende innhold i stevningen ved Oslo tingretts kjennelse v 30.10.2012. Etter anke til lagmannsretten avsa Borgarting lagmannsrett den 26.4.2013 kjennelse om å forkaste anken. Dykkerne ble samlet sett ilagt saksomkostninger på ca. NOK 250.000, men det er opplyst at oljeselskapene aldri krevde disse beløpene innbetalt.

Reikerås sitt konkursbo er ennå ikke avsluttet, og han har anklager Danielsen for dette fordi han på vegne av 26 dykkere krevde NOK 10 millioner for hver i boet, dvs. i alt NOK 260 millioner. Reikerås mener at dette var sjikanøst av Danielsen, og ikke bygget på reelle vurderinger. Danielsen avviser dette, og har gitt uttrykk for at kravene var rettmessige basert på de tap dykkerne hadde lidt, særlig tapt livsinntekt fordi de ble ute av stand til å jobbe videre i ung alder. Retten kommer i nødvendig utstrekning tilbake til dette nedenfor.

Marius Reikerås har i stevning av 13 12 2013 reist sak mot Per Danielsen og hans forsikringsselskap Tryg Forsikring AS. Det er nedlagt påstand om erstatning etter rettens skjønn, begrenset oppad til NOK 5 millioner.

Tryg Forsikring v/advokat Knut Søråas innga tilsvaret den 13.2.2014, og Per Danielsen innga tilsvaret den 13.2.2014, og begge nedla prinsipale påstander om avvisning av saken, subsidiært at de frifinnes. Ved Oslo tingretts kjennelse av 18.6.2014 ble saken fremmet, og etter at Danielsen og Tryg Forsikring AS hadde anket kjennelsen til Borgarting lagmannsrett avsa denne rett den 29.10.2014 kjennelse om å forkaste anken.

Etter ytterligere saksforberedelse ble hovedforhandling holdt i dagene 15.-17. juni 2015. Marius Reikerås prosederte sin sak selv, med bistand av en rettslig medhjelper. Per Danielsen prosederte også sin sak selv, mens Tryg Forsikring AS ble bistått av advokat Søråas.

Marius Reikerås sitt påstandsgrunnlag

Reikerås var på møte i EU-parlamentet 2.6.15 med behandling av bl.a. Norges svikt mot menneskerettigheter i diverse saker, jf. EMK art. 46 om oppfølging fra statene av EMD's dommer.

Reikerås påpeker raljering fra den andre side, de bruker ingen annen metode enn skittkasting. Det verste er at selv om motparten vet at han er frifunnet for bedrageri og underslag males det likevel som om han fortsatt er skyldig. Mest påfallende er det at et

forsikringsselskap melder seg på banen for å gjengi slike uetterretteligheter. Slike forhold vil kunne føre til brudd på menneskerettighetene. Grovt injurierende påstander har man krav på beskyttelse mot. Se bl.a. Grl. §96, jf. EMK art. 6 nr. 2. Norge er dømt for 4 overtredelser av uskyldspresumsjonen. Jf. Hammern mot Norge premiss 47 – det kan ikke antydes mistanke om skyld når man er frifunnet – Danielsens og advokat Søaas' beskyldninger er en grov overtredelse av art. 6 nr. 2. Stigmatisering og krenkelse av omdømme dekkes av art. 8.

Etter 20 år med menneskerettigheter har Reikerås aldri opplevd mer nedverdiggende behandling av en motpart. Danielsens påsto i går at han var straffet for underslag, det kan ikke bli verre overtredelse av uskyldspresumsjonen. De saksøkte forsøker å skape sannhet av løgner og usannheter, det er særlig trist fra et forsikringsselskap.

Det er ingen grenser for Danielsens løgner om Reikerås. Han setter i gang den ene rettsprosess etter den andre, og går på trynet hver gang, noe som innebærer et betydelig misbruk av rettsapparatet, med betydning for hans motparter. Han krevde 7 mill. av IF i 2009, og tapte sak i tingretten, lagmannsretten, og ble stoppet i Høyesterett. Dette påfører Reikerås mye merarbeid til en meningsløs sak. Det framgår av tingrettens dom at Engebretsen var fornøyd med Reikerås, men han var likevel formell motpart for ham. Det fremmes så sak med 37 saksøkere mot Statoil, m.fl., tingrettens avviste saken for 11 av 37, og de idømmes personlig erstatningsansvar, og lagmannsretten opprettholdt dette. Jf. lagmannsrettens kjennelse av 26.4.2013, hvor saken avvises overfor de 37, og de taper på vegne av seg selv. Lagmannsretten var enig med tingretten i at Per Danielsen hadde opptrådt utilbørlig. De 37 må betale saksomkostninger på 150.000 kr fordi de er trukket inn uten grunn. Det samme skjedde i Høyesterett.

Danielsen tapte også sak for NSDA i 3 instanser.

Motivet kan ikke ha vært annet enn lidelse for Reikerås og andre, og Danielsen valgte å opprettholde krav på 260 mill. i konkursboet i 3 år. Han har ikke kunnskap om de klienter han påstår å ha. Han mener å vite at Reikerås har framsatt trusler mot Eriksen og andre, uten bevis. Det Reikerås har gjort er å vie 9 år av sitt liv på dykkersaken som han fikk inn som menneskerettighetssak, og fikk medhold i EMK. Danielsen har påført Reikerås mareritt som det ikke er mulig å beløpsfeste. Danielsen hevder at han selv har avdekket justismord mot Reikerås, og krever samtidig 300 mill. i boet. Konkursen ville vært langt lettere å håndtere uten Danielsen og Tryg. Danielsen hevder at det er Reikerås sin skyld at han ikke har fått innfordret de 340 mill, ved manglende samarbeid. Reikerås påpeker legal certainty som fundamentalt prinsipp i art. 6, i f.t. at Lyngs omkostningsavgjørelse var klar nok, men ble endret av domstolene i Bergen, dette ble lagt til grunn uten nærmere prøving av Sekkingstad og Lunde. Reikerås hadde egne krav. Ved unnlattelse av muntlige forhandlinger blir man holdt konkurs pga. graverende menneskerettighetskrenkelser. Da konkurs var et faktum så Danielsen sitt snitt til å hugge til med 340 mill. krav.

Reikerås har aldri vært insolvent, bostyrer sa det var full dekning i boet. Men han hadde vært insolvent med krav på 340 millioner, der ligger problemet. Han måtte forholde seg til et slikt krav i 3 år. De saksøkte påsto endog avvisning av saken her fordi han var konkurs.

Tryg tapte saken mot eierforsikringsselskapet, Reikerås trodde at man da kunne senke skuldrene. Tryg trer inn i rettsposisjonen til Glarion Marine AS, som er et fiktivt selskap, og det er ingen bilag for hvor Trygs penger er overført. Sørås bryr seg ikke katten om hvor pengene har havnet. Han har betalt til et firma som var eiet av Anfindsen. Dokumentasjon på bilag for tilbakebetaling av 2 mill. er ikke tillagt vekt.

Det rettslige utgangspunkt er at Reikerås har bevisbyrden for økonomisk tap, det skal legges til grunn det som er mest sannsynlig. Men der skadevolder er mye å bebreide kan bevisbyrden snus, jf. Rt. 2007 s. 817 avsnitt 45.

Reikerås hadde bra inntekt i 2007, NOK 1.567.831. Han hadde også god inntekt i 2008, noe mer enn i 2007. Da han mistet bevillingen i 2009 var det ikke Per Danielsens eller Trygs feil. Potensiell utvikling for Reikerås må vurderes. I 2009 og 2010 var han så langt nede at han knapt hadde inntekt. Han har fra 2011 jobbet seg tilbake, og har ikke hatt offentlig støtte eller bidrag fra konkursboet overhodet, han har hatt inntekt på ca. kr. 300.000 de siste 3 år. Dette er mest fordi han ikke kan drive rettshjelpvirksomhet. Den annen side sier han aldri vil komme tilbake, men Reikerås bestrider det. Fratak av bevilling i 6 år og 3 måneder har han ikke bedt omgjort fordi han er konkurs. Hvis tilsynsrådet hadde visst om dom i EMD av 10.2.09 avsnitt 47 ville det ikke skjedd. Både konkurs og fratakelse av bevilling vil være i strid med EMK art. 7 nr.4. På et tidspunkt vil fratakelse av bevilling bli regnet som straff, som er autonomt begrep uten hensyn til hva man gjør i Norge. Fratakelsen av bevillingen er for lengst straff når det er gått så mange år, og ingen kan straffedømmes uten lov og dom.

Reikerås har beklaget at hans forhold til Anfindsen var rotete, men han skal ikke pines inn i evigheten for det. Det kan ikke være tvil om at han får bevillingen igjen på et tidspunkt. Det er heller ikke tvil om at han ønskes tilbake av mange. Jo lenger tid han går uten bevilling jo større blir krenkelsen av EMK. Erstatningsreglene i EMK art. 41 gir rett til å stille en krenket som om krenkelsen tenkes borte. Det han anklages for er å kjempe for sine rettigheter i konkurssaken.

Påstand om strafferettslige trusler er ikke dokumentert. Danielsens er flere ganger dømt i advokatenes disiplinærorgan.

Reikerås påberoper domstollovens §200 om sier at advokater som bedriver utilbørlige handlinger i retten kan straffes for dette. Utilbørligheten har heller ingen grenser, slik saken her viser.

Oppreising for ærekrenkelser i skl. §3-6. (gjelder ikke for Tryg). Danielsens krenkelse er bygget opp over lang tid, det er umulig å få oversikt over krenkelsene, fordi hans væremåte er krenkende. Jf. særlig anken til Borgarting med påstand om underslag, Danielsens gir inntrykk overfor lagmannsretten at han er dømt til å betale deler av det han underslo. Danielsens nekter å forholde seg til dommer som ikke passer ham. Han har ingen annen hensikt enn å påføre Reikerås så mye skade som mulig.

Gjerningsbeskrivelsen i strl. §247 er oppfylt, jf. Rt 2014 s. 152 avsnitt 99 (ambulansesjåførdommen) om at det er sikker rett at spørsmålet om rettsstrid er omfattet av vurderingen. EMK art. 8 og 10 skal vurderes som ledd i rettstridsvurderingen.

Ytringsfriheten må begrenses i f.t. adferd som Danielsen utøver. Det må også legges vekt på brudd på uskyldspresumsjonen i EMK art. 6 nr. 2. Videre må det legges vekt på at Danielsen uten dokumentasjon sier at han har utført trusler mot Eriksen. EMD sier at det å antyde skyld uten bevis er krenkelse av uskyldspresumsjonen.

Det er ikke tvil om at disse beskyldninger var rettsstridige, de var egnet til å skade Reikerås' gode navn og rykte.

Jf. framlagte dommer:

- Høyesteretts dom av 14.4.15 avsnitt 34 flg. – Jf. Danielsens beskyldninger mot Reikerås og kravet på 340 millioner, som bare var ment som en provokasjon. Danielsens søksmål innebar et grovt misbruk av rettsvesenet med hensikt å skade Reikerås.

Jf. også LB 2014-86310 om profesjonsansvaret – det var langt forbi det som legges til grunn her.

Tapet har løpt over 3 år, og Reikerås er blitt kraftig forsinket til å få bevillingen tilbake, ved at konkursen blir stående. Merarbeid som Reikerås har måttet utføre for å forsvare seg mot Danielsen må det også tas hensyn til.

Reikerås skal ikke straffes fordi han har klart å komme tilbake uten offentlige ytelser. Danielsens misbruk av ham i forbindelse med alle rettssakene må også tillegges vekt. Danielsen er opptatt av å bruke klienter som melkekuer, jf. Sagvolden som måtte betale han kr 800.000. Det er sterk grunn til å bebreide ham for det. Retten kan idømme Danielsen rettergangsbot etter dstl. §200. Det må også ta hensyn til bostyrers salær på ca. kr. 400.000, som Reikerås vil bli belastet.

Jf. straffedom mot Anfinsen av 16.2.1995, som er de samme forhold som i dag. Han fortsatte med ds. i 1999 med å etablere Glarion Marine, som var eiet av en stiftelse på Bahamas. Det ble puttet mange fiktive lån m.v. inn i regnskapene, og Skatt Vest slo i bokettersynsrapport fast at Anfinsen var eier. Jf. NOU 2009:19.

Tryg er grovt å bebreide at de opprettholder kravet for Glarion Marine overfor boet, de kan ikke forklare hvor pengene de betalte har havnet, ut over på advokat Wesenbergs klientkonto.

Marius Reikerås sin påstand

1. Per Danielsen og Tryg Forsikring AS dømmes in solidum til å betale erstatning til Marius Reikerås for økonomisk tap begrenset oppad til NOK 5 millioner.
2. Per Danielsen dømmes til å betale oppreisning for ærekrenkelse overfor Marius Reikerås fastsatt etter rettens skjønn.
3. Per Danielsen dømmes til å betale rettergangsbot fastsatt etter rettens skjønn, jf. domstollovens §200.
4. Tryg Forsikring AS dømmes til å slette de krav de har anmeldt i Marius Reikerås sitt konkursbo.

5. Per Danielsen og Tryg Forsikring AS dømmes sin solidum til å betale Marius Reikerås' saksomkostninger.

Per Danielsens påstandsgrunnlag

Det minnes om hva saken gjelder, og Danielsen skal forsøke å forholde seg til det, dvs. erstatningsutmåling. Jf. stevningen om at PD har ansvar fordi han krevet erstatning pva. dykkere i hans konkursbo, og at han vært "holdt" konkurs av Danielsen. Dessuten er det fremmet krav om oppreisning for ærekrenkelse. Påstandsgrunnlag om at han har hatt egne utgifter er ikke dokumentert.

Reikerås sin prosedyre er Norgesrekord i utvidelse av en sak, og veldig selvsentret. De problemer han er påført er helt selvforskyldt, men det ser han ikke selv.

Det er en gjennomgående trend for Reikerås å prosedere ting utenom saken, og han fletter det inn med gal framstilling av faktum som må kalles usaklig. Til illustrasjon:

Reikerås påstår at Høyesteretts kjennelse av 28.4.2015, hvor han blir nektet å opptre som advokat, skal få denne rett til å gi ham kreditt for å ha hatt mange saker i Høyesterett. Jf. 3. avsnitt i kjennelsen, som viser at han har hatt mange saker i andre instanser. Da han prosederte saken sin i HR i dykkersaken, besto han ikke prøven.

Danielsen har ikke sagt at Reikerås er straffet for underslag og bedrageri, men bare at han ble dømt i tingretten og frifunnet i lagmannsretten.

Årsaken til Reikerås sitt påståtte tap er manglende selvvinnsikt.

1. Han sa at det eneste han har gjort er å bruke 9 år på dykkersaken. Årsaken til hans problemer er hans egne handlinger beskrevet i advokatbevillingsnemndens vedtak og rådets innstilling. Der ligger årsaken til et mulig inntektstap. Det er vanskeligere å livnære seg som vinkelskriver enn som advokat.
2. MR prøvde å reise sak for å få bevillingen tilbake, men saken ble avvist. Advokatbevillingsnemnden la til grunn at han hadde tilegnet seg penger fra en gammel mann som han ikke hadde rett til. Det står seg selv om han ikke ble straffedømt. Jf. bokettersynet hvor han ikke førte inn pengene som klientmidler.
3. Det er ikke riktig at Glarion Marine var fiktivt, sletting i registret er ikke det samme som at det ikke har eksistert, jf. dokumentasjon.
4. Dokumentasjon for betaling til Anfindsen kan gjelde hva som helst. Det er heller ikke riktig at han er frifunnet for straff, jf. lagmannsrettens dom.
5. Selv om konkursen tenkes borte kunne han drive som vinkelskriver men ikke som advokat. Dvs. at årsak til mulig tap er bevillingen.

Konkursen som mulig årsak til tap:

Denne er også selvforskyldt, jf. grunnlaget. Han fikk i oppdrag av Oslo tingrett å fordele salær mellom seg og andre, Sekkingstad og Lunde gikk til sak mot Reikerås og fikk dom for at de hadde kravet mot ham. Det retten var i tvil om var om han var solvent, men lagmannsretten var uenig. Det ble ikke noe annet resultat i Høyesterett. Reikerås har også begjært slettelse av konkursen i 2012, og i 2014, og heller ikke da fått medhold. Den siste begjæringen står for Høyesterett nå.

Grunnen til at konkursen ikke er ferdigbehandlet er at Reikerås nekter å samarbeid med bobestyreren. Han hevder at det er inngått avtale med denne, noe Håhjem benekter. Den inngåtte avtale gjaldt bare en liten del av konkurssaken. Alle krav har han bestridt.

Grunnen til at stevning mot Statoil m.v. ble avvist var at Reikerås nektet å utlevere saksdokumentene. Det er rutine å melde krav på vegne av klienter i konkursbo, det er ingen eksempler på at det er ilagt ansvar for dette. Hvis man forsettlig fremmer krav i konkursbo for å skade noen kan det danne erstatningsgrunnlag, men dette er vanlig melding av krav i bo. Det vises til skriftlige prosessvarsler fra alle klientene som vedlegg til tilsvaret.

Uansett er det ikke årsakssammenheng mellom dette og mulig tap, årsaken er tap av bevilling.

Subsidiært om mulig tap:

Reikerås har visstnok tjent mer før enn nå, noe som er svingninger i lønn. Det er ikke på noe vis forsøkt å sannsynliggjøre krav fra dykkerne. Konkursboet er eget rettssubjekt, det er derfor ikke riktig at Reikerås personlig trekkes for boets utgifter. Han er selv ansvarlig for om han sitter igjen uten noe etter konkursen.

Jf. Rt. 2009 s. 477 – hvor Høyesterett forkastet anke.

Ærekrenkelsen

Igjen har Reikerås en luftig framstilling uten dekning i virkeligheten.

Man må først lese teksten i anken i sammenheng. Det er Danielsen på vegne av klienten og andre, med andre ord hva disse oppfattet om hva Reikerås hadde gjort i 2009 og 2010. Det erkjennes objektiv ærekrenkelse. Men det kan føres sannhetsbevis knyttet til referatprivilegiet, referering av dom eller tiltale noenlunde riktig er sannhetsbevis. Da anken ble skrevet i 2013 skrev han om situasjonen i 2009 og 2010, hvor det forelå dom mot Reiekerås i 2009, det forelå også tiltale med straffeinnhold. Anken dreier seg om 2 fløyer i nordsjødykkealliansen med splittelse, det var viktig å forklare om alle forhold som førte til splittelsen. det er dette som er tema for anken. Jf. Rt. 1979 s. 807, hvor VG skrev om en straffedom, og tiltalen var gjengitt riktig.

Annet grunnlag for frifinnelse – det må innfortolkes en rettsstridsreservasjon, man må legge vekt på at utsagnet står i anke på vegne av en klient, jf. Rt. 1987 s. 1529, som viser at en advokat i rettergang har vide rammer. Reikerås var ikke part i saken, og det som sto er ikke spredt videre. Det at han senere ble frifunnet framgår av senere prosesskrift, hvor lagmannsrettens dom ble vedlagt. Advokater har fått enda større spillerom, jf. framlagt dom fra EMD (Morice v. France). Frankrike ble her dømt for brudd på art. 10 i EMK – det er bare i ekstraordinære tilfeller at restriksjoner selv i form av en bot kan godtas. Det er et skille mellom i retten og utenfor, hvor EMD mente omtale av en straffesak måtte godtas også utenfor domstolen, Det må være en viss dekning for det som sies utenfor retten, og det ble konstatert brudd på art. 10 om ytringsfrihet.

Kravet om rettergangsbot – Danielsen har gjengitt det Eriksen sa til ham om at Reikerås hadde presset ham til å trekke seg fra saken fordi han hadde funnet en gammel dom mot Eriksen, og har truet med å publisere det. Kravet fra Eriksen måtte da trekkes.

Påstått utilbørlighet i andre saker – sakene mot IF og mot ham selv – dette må avvises fordi det ikke gjelder denne saken.

Reikerås sin nye påstand om at tryg må slette påstand om krav i boet – det går ikke an å komme med nytt krav i prosedyren.

Per Danielsens påstand

1. Per Danielsen frifinnes.
2. Per Danielsen tilkjennes saksomkostninger av Marius Reikerås.

Tryg Forsikring AS sitt påstandsgrunnlag

Tryg slutter seg til Danielsens prosedyre, med følgende supplering:

Søksmålet er meningsløst rettslig sett. Poenget med saken for Reikerås er å få en arena hvor han kan iscenesette seg selv og egen person og være midtpunkt og ikle seg en offerrolle, hvor alle har vært hensynsløse mot ham. Han kan ikke se seg selv – han har selv påført seg skade. Det synes viktigere for Reikerås å få aksept fra salens tilhørere enn fra retten. Han mangler evne til å forholde seg til faktum i saken, og vrir på dette for å føle seg krenket. Hele søksmålet ansees sjikanøst overfor Danielsen, formålet er å sikre en vendetta mot ham. Reikerås identifiserer seg inn i dykkersaken, ser ikke forskjell på seg selv og dem, han får her en ny arena til å føle seg sviktet.

Tap av bevillingen er årsaken til at Reikerås ikke kan opprettholde inntekt som ønskes. Bevillingen ble fratatt fordi han hadde fralurt en gammel mann NOK 1.975000. Selv om Reikerås betalte NOK 1 million tilbake da dette ble oppdaget flere år etterpå har det ingen relevans for tilsynsrådet og nemnden at han har betalt tilbake. Dessuten var det underdekning på klientkonto for klientmidler, og rot i regnskapet.

Reikerås innbiller seg at han får bevillingen tilbake når konkursen avsluttes. han har ikke ført vitner fra bevillingsnemnden antakelig fordi de ikke ville støtte ham. Hvis Reikerås mener han kan få bevillingen tilbake når konkursen avsluttes må han slutte med det tullet han holder på med overfor boet. Hvis det er hans menneskerett til å drive kverulanteri i boet, må han i så fall innse at bobehandlingen ikke blir ferdig.

Konkursbehandlings lengde – jf Håhjems forklaring om at Reikerås kverulerer om alt, alle fordringshavere måtte reise skiftetvist, det gikk omtrent 2 år for å få det avklart med anker. Det måtte også reises skiftetvist om forhold som var avgjort ved rettskraftig dom.

Konkursåpningen er prøvd rettslig flere ganger, Borgarting har nektet dette 2 ganger, saken tår nå for Høyesterett for 3. gang

Konklusjonen er at Reikerås selv er ansvarlig for tidsbruken.

Fordring til Tryg i konkursboet på NOK 901.000 er godkjent av Bergen tingrett og Gulating lagmannsrett, og rettskraftvirkningen følger med overfor konkursboet. Det påstås nå sletting av kravet. Men Håhjem har forklart til Reikerås at det ikke har betydning for selskapets gyldighet hvem som er aksjonær.

Det raker ikke Tryg hvem adv. Wesenberg sendte pengene til, han var prosessfullmetig for Glarion Marine. Man kan ikke endre en rettskraftig dom i saken her. Tryg reagerer på at Reikerås anser det som menneskerettighetsbrudd at han taper i skiftetvistene.

Reikerås har trukket fram at kravet på 901.600 er betalt, og derfor må slettes. Utbetalingsbilag, jf. bilag 36 til hans sluttinnlegg har Søråas aldri sett før, og det beviser ingen ting, underliggende forhold framgår ikke. Beløpet stemmer heller ikke, var 750.000 og ikke som det skulle vært 200.000 pluss 525.000, dvs. 725.000. Dette ble avgjort rettskraftig i 2009. Det ble ikke sagt noe om dette da Reikerås var i retten da han ble saksøkt av Sekkingstad og Lunde.

Tapet er beskrevet som begrenset oppad til 5 mill. Men ingen ting underbygger kravet, jf. Danielsens prosedyre.

Som selvprosederende i egen sak kan man ikke kreve saksomkostninger.

Rettsens vurdering

Når det gjelder Reikerås sitt inntektsgrunnlag kan det ikke være tvilsomt at han mistet mye av dette da advokatbevillingen hans ble inndratt av Advokatbevillingsnemnden i mai 2009. Han kunne da ikke lenger arbeide som advokat, og kunne ikke opprettholde det forholdsvis høye inntektsnivået han hadde hatt i 2007 og 2008.

Av Reikerås sin prosedyre kan man få det inntrykk at han mener Danielsen ved å reise søksmål mot Statoil og de andre oljeselskapene, og de andre søksmål har reist kun har ment å sverte Reikerås. Dette framstår som besynderlig, særlig fordi Reikerås ødela Danielsens mulighet til å fremstille saken på en ordentlig måte ved å unnlate å gi ham saksdokumentene han har opplyst fylte en etasje på hans kontor. Det virker i det hele so som Reikerås tror at alt Danielsen foretar seg en for å skade ham, noe som virker svært lite realistisk for å si det mildt. Uansett er dette bare generelle påstander om mislige handlinger som ikke er knyttet til noe økonomisk tap, slik at retten ikke drøfter det nærmere.

Det er Danielsens handlinger i forhold til konkursboet som er det mest konkrete Reikerås har framstilt som erstatningsgrunnlag. Han synes å mene at det faktum at Danielsen krevet NOK 10 millioner på vegne av 26 dykkere overfor konkursboet var grunnen til at bobehandlingen har trukket ut. Som en isolert betraktning er det kanskje riktig, men Danielsen krevet dette etter fullmakter fra de personene som hadde kravene, jf. tilsvaret med vedlegg, og selv om de var høye kan de ikke sees som usaklige. Reikerås har vist til at dykkerne fikk til dels store erstatninger etter at EMD dømte staten for brudd på EMK art. 8. Men dommen falt etter at kravene var slettet av konkursboet, slik at dette ikke får betydning for vurderingen. Retten kan derfor ikke se at det var uaktsomt eller på andre måter kritikkverdige av advokat Danielsen på vegne av sine parter å kreve det nevnte beløp for hver enkelt. Danielsen tok raskt skritt for å få trukket kravene da han varslet bobestyreren 5.4.2013, etter å ha trukket seg som dykkernes prosessfullmetig kort tid i

forveien. Bobestyreren tilskrev da alle som hadde fremmet krav om NOK 10 millioner i boet og ba dem varsle om de ville reise skiftetvist, og alle svarte at de ikke ønsket det.

Når det gjelder konkursbehandlings utstrekning i tid viser retten til forklaringen fra bobestyreren, advokat Haahjem, som ga klart uttrykk for at grunnen til tidsbruken var Reikerås sin manglende samarbeidsvilje med bobestyreren. Bl.a. bestred han samtlige krav mot konkursboet, slik at alle kreditorene, inklusive strømleverandører og andre kreditorer med kurante krav, måtte reise skiftetvist for å få sine krav godkjent. Samtlige kreditorer vant fram, noe som viser at Reikerås ikke er i stand til å se andre synspunkter enn sine egne, noe som var gjennomgående i hans opptreden under hovedforhandlingen. Dessuten har Reikerås tre ganger reist rettsak om konkursens gyldighet, han gjorde det første gang da konkursen ble åpnet, det er det for så vidt ikke noe å bemerke til. Men når han tar det opp på ny i 2012 og 2014 med de samme argumentene som første gang må det karakteriseres som stahet og egenrådighet at han ikke vil akseptere konkursen som sådan. Retten mener på denne bakgrunn at det ikke er noe hold i at Per Danielsen har noe ansvar for konkursbehandlings lengde, det er det kun Reikerås selv som er ansvarlig for. Han kunne ha forholdt seg saklig til de opplagte kravene fra sine advokatkolleger Sekkingstad og Lunde, så hadde han antakelig unngått konkurs i det hele tatt.

Når det gjelder kravet om rettergangsbot for Danielsen etter domstollovens §200, rammer bestemmelsen bl.a. «prosessfullmektig som gjør sig skyldig i forsømmelig eller annet utilbørlig forhold under rettergang, tvangsfullbyrdelse eller midlertidig sikring, kan straffes med bøter og helt eller delvis ilegges erstatning til den skadelidte.»

Hovedgrunnlaget for Reikerås sitt krav om rettergangsbot (og oppreisning) synes å være at Danielsen i en anke av til Borgarting lagmannsrett i en sak mellom stridende parter i NSDA opplyste at Reikerås i 2009 var dømt for underslag og bedrageri av Bergen tingrett, og han nevnte to andre personer som hadde vært med på dette. Retten tar utgangspunkt i at dette skjedde i en rettslig sammenheng, hvor advokater har stort spillerom til å utforme anklager hvis de lar seg dokumentere. Retten viser særlig til EMD-dom ...mot Frankrike av . Det Danielsen har dokumentert er at Reikerås vitterlig ble dømt som beskrevet i Bergen, tingrett, og det han ellers beskrev i anken var situasjonen i 2009 og 2010, og det var da en sammenheng med det som hadde skjedd med Reikerås i samme tidsperiode. Det hører med til historien at Reikerås ble frifunnet for underslag og bedrageri i lagmannsrettens dom av . Men domfellelsen for overtredelser av strl. §132a ble stående. Denne dommen vedla advokat Danielsen i et senere prosesskrift i samme sak knyttet til NSDA som nevnt over, og retten mener dette må sees i sammenheng, slik at de riktige opplysningene samlet sett til slutt kom fram, og dette må etter rettens syn være avgjørende, så lenge opplysningene framgår i rettslig sammenheng.

Retten mener at Danielsen heller ikke har brutt rettsstridsreservasjonen i strl. §247, med samme begrunnelse som i forrige avsnitt. Med hensyn til at Danielsen under hovedforhandlingen påsto at Reikerås framsatte trusler mot Jan Erik Eriksen for å få ham til å frafalle kravet på NOK 10 millioner overfor konkursboet, viser retten til at Danielsen i sin partsforklaring forklarte at Eriksen hadde fortalt ham dette. Det kan derfor ikke være i strid med uskyldspresumsjonen at Danielsen gjenga dette under hovedforhandlingen.

Reikerås har også krevet dom for at Trygs krav mot konkursboet for så vidt gjelder kr. 901.000 skal strykes, da det ifølge Reikerås gjelder et krav fra Glarion Marine et selskap som han hevder er fiktivt. Dette kan retten åpenbart ikke ta til følge. Kravet er rettskraftig

godkjent av Bergen tingrett og av Borgarting lagmannsrett i dom av , og dette er boet bundet av. Dessuten er det dokumentert at Glarion Marine var et norsk selskap eiet av Egil Andfindsen, som ble slettet fra Brønnøysund-registret da han døde, og familien ikke ville følge det opp. Det er åpenbart ikke noe grunnlag for å ta Reikerås' påstand pkt. 4 til følge.

På denne bakgrunn er rettens konklusjon at Danielsen og Tryg Forsirking skal frifinnes.

Saksomkostninger

Per Danielsen og Tryg forsikring har vunnet fram i saken, og skal tilkjennes saksomkostninger i henhold til tvistelovens §20-2 (1) og (2). Det er ikke grunnlag for å benytte unntaksbestemmelsen i §20-2 (3).

Per Danielsen var selvprosederende, men han er selv advokat, og retten mener han har krav på saksomkostninger av Reikerås. Det samme gjelder for Søråas.

Danielsen har framlagt en omkostningsoppgave på kr. 407.200, som i sin helhet er salær. Reikerås har gitt uttrykk for at kravet er for høyt. Retten er ikke enig i dette. Reikerås har lagt an saken svært bredt, ikke minst ved at han få dager før hovedforhandlingen framla et sluttinnlegg med 600 sider bilag. Retten godtok mot de saksøktes protester at bilagene ble brukt under hovedforhandlingen, men Danielsen må få dekning også for arbeid med å gå gjennom også denne dokumentmassen. Sett i sammenheng framstår ikke salærkravet som for høyt og i strid med tvl. §20-5 (1).

Advokat Søråas har krevet kr.169.100 , som det ikke har kommet innvendinger mot, og retten legger det til grunn for dommen. Selv om advokat Sørås i stor grad knyttet seg til Danielsens påstandsgrunnlag i saken hadde han behov for selv å sette seg inni de mange dokumenter Reikerås la fram under sakens gang, som nevnt også som vedlegg til sluttinnlegget

D o m s s l u t n i n g:

1. Per Danielsen frifinnes.
2. Tryg Forsikring AS frifinnes.
3. Marius Reikerås dømmes til innen 2 – to uker fra dommens forkynnelse å betale kr.407.200 –kronerfirehundreogsjutusenohundre 0/00 i saksomkostninger til Per Danielsen
4. Marius Reikerås dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale kr. 169.100 – kronerethundreogsekstinitusen 0/00 – i saksomkostninger til Tryg Forsikring AS.

Retten hevet

Knut Kleppestø

*Dokument i samsvar med undertegnet original
Oslo tingrett, 01.07.2015
Nora Rognstad, saksbehandler*

Rettledning om ankeadgangen i sivile saker vedlegges.

Rettledning om ankeadgangen i sivile saker

Reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 om anke til lagmannsretten og Høyesterett regulerer den adgangen partene har til å få avgjørelser overprøvd av høyere domstol. Tvisteloven har noe ulike regler for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger.

Ankefristen er én måned fra den dagen avgjørelsen ble forkynt eller meddelt, hvis ikke noe annet er uttrykkelig bestemt av retten. Ankefristen avbrytes av rettsferien. Rettsferie er følgende: Rettsferiene varer fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag, fra og med 1. juli til og med 15. august og fra og med 24. desember til og med 3. januar, jf. domstoloven § 140.

Den som anker må betale behandlingsgebyr. Den domstolen som har avsagt avgjørelsen kan gi nærmere opplysning om størrelsen på gebyret og hvordan det skal betales.

Anke til lagmannsretten over dom i tingretten

Lagmannsretten er ankeinstans for tingrettens avgjørelser. En dom fra tingretten kan ankes på grunn av feil i bedømmelsen av faktiske forhold, rettsanvendelsen, eller den saksbehandlingen som ligger til grunn for avgjørelsen.

Tvisteloven oppstiller visse begrensninger i ankeadgangen. Anke over dom i sak om formuesverdi tas ikke under behandling uten samtykke fra lagmannsretten hvis verdien av ankegenstanden er under 125 000 kroner. Ved vurderingen av om samtykke skal gis skal det blant annet tas hensyn til sakens karakter, partenes behov for overprøving, og om det synes å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket eller ved behandlingen av saken.

I tillegg kan anke – uavhengig av verdien av ankegenstanden – nektes fremmet når lagmannsretten finner det klart at anken ikke vil føre fram. Slik nekting kan begrenses til enkelte krav eller enkelte ankegrunner.

Anke framsettes ved skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Selvprosederende parter kan inngi anke muntlig ved personlig oppmøte i tingretten. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater inngir muntlig anke.

I ankeerklæringen skal det særlig påpekes hva som bestrides i den avgjørelsen som ankes, og hva som i tilfelle er ny faktisk eller rettslig begrunnelse eller nye bevis.

Ankeerklæringen skal angi:

- ankeinstansen
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hvilken avgjørelse som ankes
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det krav ankesaken gjelder, og en påstand som angir det resultatet den ankende parten krever
- de feilene som gjøres gjeldende ved den avgjørelsen som ankes
- den faktiske og rettslige begrunnelse for at det foreligger feil
- de bevisene som vil bli ført
- grunnlaget for at retten kan behandle anken dersom det har vært tvil om det
- den ankende parts syn på den videre behandlingen av anken

Anke over dom avgjøres normalt ved dom etter muntlig forhandling i lagmannsretten. Ankebehandlingen skal konsentreres om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet og tvilsomme når saken står for lagmannsretten.

Anke til lagmannsretten over kjennelser og beslutninger i tingretten

Som hovedregel kan en *kjennelse* ankes på grunn av feil i bevisbedømmelsen, rettsanvendelsen eller saksbehandlingen. Men dersom kjennelsen gjelder en saksbehandlingsavgjørelse som etter loven skal treffes etter et skjønn over hensiktsmessig og forsvarlig behandling, kan avgjørelsen for den skjønnsmessige avveiningen bare angripes på det grunnlaget at avgjørelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan bare ankes på det grunnlaget at retten har bygd på en uriktig generell lovforståelse av hvilke avgjørelser retten kan treffe etter den anvendte bestemmelsen, eller på at avgjørelsen er åpenbart uforsvarlig eller urimelig.

Kravene til innholdet i ankeerklæringen er som hovedregel som for anke over dommer.

Etter at tingretten har avgjort saken ved dom, kan tingrettens avgjørelser over saksbehandlingen ikke ankes særskilt. I et slikt tilfelle kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Anke over kjennelser og beslutninger settes fram for den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anke over kjennelser og beslutninger avgjøres normalt ved kjennelse etter ren skriftlig behandling i lagmannsretten.

Anke til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Slikt samtykke skal bare gis når anken gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. – Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta til behandling anker over *kjennelser og beslutninger* dersom de ikke reiser spørsmål av betydning utenfor den foreliggende saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves, eller den i det vesentlige reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelse og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.